

Arrest

nr. 281 545 van 7 december 2022
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DETHIER en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 7 november 2019. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') nam op 28 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot eveneens verzoeker niet te erkennen als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren in zijn arrest van 16 juli 2021.

1.2. Zonder het Belgische grondgebied te verlaten dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in op 2 augustus 2021.

1.3. De commissaris-generaal neemt op 27 juni 2022 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“A. Feitenrelaas

U, A. S., verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in het dorp Halimakhel (district Tagab, provincie Kapisa) in het jaar 2002. U woonde daar samen met uw moeder, broers en zussen. Daarnaast had u ook 3 ooms en een tante, die allen in hetzelfde dorp woonden. Ongeveer 5 jaar geleden werd uw vader door de taliban gedood nadat hij door hen beschuldigd was van spionage, en de overheid te hadden aangespoord de taliban aan te vallen.

Uw gezin bezit een eigen fruittuin met zo'n 100 granaatappelbomen en kan leven van de opbrengst, en had ook een koe en kippen. U zorgde voor de dieren, en hielp met het oogsten van de granaatappels. Daarbuiten ging u nog naar de moskee waar u leerde lezen, en speelde u met uw jongere broer in uw fruittuin. U ging niet naar school.

In april 2019 benaderde een groep talibanleden u, toen u zich in uw fruittuin bevond en zich opmaakte om de koe te gaan laten grazen. De taliban noemde u de zoon van een spion, en zeiden dat ze bevolen werden door hun leider om u te rekruteren. U werd de keuze gegeven om in te stemmen met hun aanbod om voor hun te werken, of om te worden gedood. U zei hen dat u zou toestemmen maar dat u het eerst met uw moeder diende te bespreken, de koe naar huis moest brengen, en dat u hen daarna zou vervoegen. U ging naar huis en vertelde uw moeder alles. De komende 3 weken bleef u binnen.

Toen u 3 weken later weer buitenkwam om samen met uw moeder de koe te laten grazen in uw fruittuin, was dat in de hoop dat u vergeten was. Na een uur in uw fruittuin benaderden de talibanleden u er echter weer. Ze discussieerden met uw moeder, en herhaalden dat u met hen diende mee te gaan, en dat hun leider hen bevolen had u mee te nemen. Uw moeder hilde, en argumenteerde dat u de oudste zoon was, en dat u diende te helpen met de oogst die eraan kwam. Er werd een compromis gevonden waarbij u nog voor de oogst kon worden ingeschakeld en naderhand zich kon aansluiten bij de taliban.

Uw moeder riep daarna de hulp van haar broer in, bij wie u in de dagen na deze 2de confrontatie verbleef. Nadat u enkele dagen bij uw oom had verbleven stuurde hij u weg, omdat dorpelingen te weten waren gekomen dat u bij hem was. Zo liep ook uw oom het risico om door de taliban gevisieerd te worden. Daarom regelde hij uw vlucht naar Europa en droeg hij u over aan een chauffeur.

Die bracht u naar Kabul, van waaruit u verder reisde naar Nimroz. U vervolgde uw reis, die aanvatte in mei 2019, via Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië en Slovenië. U bereikte België op 30 oktober 2019, en diende er een verzoek om internationale bescherming in op 7 november 2019.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

Het CGVS heeft op 28 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U diende op 23 februari 2021 beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 16 juli 2021 bevestigde de RvV in haar arrest de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U ontdekte in het voorjaar van 2021 dankzij het Rode Kruis dat uw beide broers, K. M. S. (O.V. X) en H. S. (O.V. X) ook in België waren. Zij hadden respectievelijk in april 2013 en april 2016 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uw beide broers werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u een 2de verzoek om internationale bescherming te België in op 2 augustus 2021. In uw 2de verzoek gaf u toe dat u bij uw 1ste verzoek om internationale bescherming niet de waarheid had verteld. U gaf aan dat uw smokkelaar u op het hart had gedrukt een door hem verzonden verhaal te vertellen bij uw 1ste verzoek om internationale bescherming. In uw 2de verzoek om internationale bescherming geeft u aan uit Afghanistan te zijn vertrokken in het jaar 1394 volgens de Afghaanse kalender (van 21 maart 2015 tot 19 maart 2016 volgens de gregoriaanse kalender).

Uw vader werd in 2013 vermoord door de taliban op beschuldiging van spionage voor de overheid. Uw oom langs vaderszijde werd ook door de taliban vermoord. Uw oudere broer K. M. is Afghanistan ontvlucht uit vrees voor de taliban, waarna u en uw jongere broer H. bedreigd werden door de taliban. Zij wilden dat u hen zou vervoegen, zo niet zouden zij u vermoorden. H. werd neergeschoten door de taliban maar kon na een maand in het ziekenhuis herstellen van de schotwonde, waarna de taliban u verder bedreigde. Nadat H. uit het ziekenhuis ontslagen werd ontvluchtte u samen Afghanistan. U raakte onderweg naar België het contact met H. kwijt, waar u hem echter terugvond in het voorjaar van 2021 dankzij het Rode Kruis.

U legde geen nieuwe documenten neer in het kader van uw volgende verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw 1ste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U wierp op zware stress te hebben, waardoor u niet kan slapen. Echter gaf u daarbij aan daar medicijnen voor te nemen. Ook gaf u aan geheugenproblemen te hebben. U biedt daarbij geen context omtrent die geheugenproblemen, noch legde u enig medisch bewijs neer voor de door u vermelde medische problemen. Aldus kunnen bezwaarlijk bijzondere procedurele noden of steunmaatregelen worden vastgesteld en getroffen in het kader van uw volgend verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en u heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State (RvSt).

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In voorliggend verzoek dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek. In dit opzicht dient vooreerst te worden herhaald dat het CGVS uw vorig verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees want de gedwongen rekruteringspoging van de taliban bleek volstrekt

ongeloofwaardig. Aangezien u bekend dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorig verzoek was gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over uw verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over uw identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Dat u wat dit betreft ernstig in gebreke bent gebleven, moge duidelijk zijn.

Bovendien rijzen er ook bij uw aangepaste relaas ernstige twijfels. Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongelooftwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Bovendien zijn de asielmotieven die u uiteenzette in het kader van uw 2de verzoek om internationale bescherming dezelfde als die uit het asielrelaas van uw broer H. (beslissing H., zie administratief dossier). Net zoals H. tijdens zijn asielprocedure vertelde, vermeldt u de moord op uw vader en oom door de taliban rond 2013, alsook het gedwongen vertrek van uw oudere broer K. M. en bedreigingen van de taliban die uitmondde in het neerschieten van H.. Dat het asielrelaas van H. als ongelooftwaardig werd beoordeeld door het CGVS, in de beslissing van 22 augustus 2017 (beslissing H., zie administratief dossier), duidt er eveneens op dat er allerminst een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Bovendien werd ook het asielrelaas van uw oudste broer Khan Mohammad, in het verlengde waarvan zowel het asielrelaas van H. als dat van u ligt, als ongelooftwaardig beoordeeld door het CGVS (beslissing K. M., zie administratief dossier). Dat ook het asielrelaas van K. M. als ongelooftwaardig werd beoordeeld door het CGVS, in de beslissing van 13 december 2013 (beslissing K. M., zie administratief dossier), bevestigt enkel de vaststelling dat de elementen die u poneert in het kader van uw 2de verzoek om internationale bescherming, de kans allerminst aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Bovendien ging géén van uw beide broers in beroep tegen deze beslissingen, waarin hun asielrelazen als ongelooftwaardig beoordeeld werden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. U brengt bovendien geen enkel document aan dat tot een andersluidende appreciatie zou kunnen leiden.

Tot slot heeft uzelf evenmin elementen of stukken aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban in uw geval een nieuw element zou zijn dat de kans aanzienlijk vergroot

dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming, noch zijn er in het dossier dergelijke elementen aanwezig.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

[coi focus. afghanistan. veiligheidssituatie 20220505.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Tagab van de provincie Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden.

Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker een beoordelingsfout aan en de schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet; artikel 3 van het EVRM; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te

doen berusten); de rechten van de verdediging, van het recht op tegenspraak en van de wapengelijkheid van de partijen.

Verzoeker verwijst vooreerst naar het nieuwsbericht van de Raad van 18 februari 2022 inzake een overeenkomst tussen de DVZ, het CGVS, de Orde van Franstalige en Duitstalige balies en de Orde van Vlaamse Balies die stelt dat een link naar een elektronische versie op een publiekelijk toegankelijke website volstaat. Hij stelt zich bewust te zijn van het uitzonderlijk lange verzoekschrift door het uitgebreid citeren van verschillende bronnen maar zich ertoe genoodzaakt zag gezien het gebrek aan onderzoek dat verwerende partij heeft gevoerd naar de huidige stand van zaken in Afghanistan. Hij wijst op artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat gelet op dit gebrek aan onderzoek er geen andere optie bestond dan deze gedetailleerde informatie zelf aan te reiken aan de Raad.

Verzoeker gaat eerst in op het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan. Hij wijst er eerst op dat verwerende partij weigeringsbeslissingen blijft nemen niettegenstaande UNHCR in zijn *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van februari 2022 heeft aangegeven dat het momenteel nog steeds niet mogelijk is bij gebrek aan voldoende informatie om alomvattende richtlijnen te geven over de nood aan internationale bescherming van Afghanen. Hij wijst er ook op dat UNHCR sindsdien geen nieuwe richtlijnen heeft bekendgemaakt. UNHCR is van mening dat het in veel gevallen wel mogelijk is om op basis van het specifieke profiel en de tot dusver beschikbare informatie een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen, maar dat het omgekeerde niet geldt en pleit daarom voor een opschorting van asielbeslissingen als geen nood aan bescherming in de zin van het vluchtelingenverdrag kan worden vastgesteld. UNHCR toont zich bezorgd over de recente ontwikkelingen die net tot een toename van de behoefte aan internationale bescherming kunnen leiden (UNHCR *Guidance Note*, p. 5, 1-3). Verzoeker wijst er op dat verwerende partij dit advies niet volgt en meent dat er wel voldoende informatie beschikbaar is en dat ook EUAA aanvankelijk nog van mening was dat nog geen definitieve conclusies konden worden getrokken over de situatie in Afghanistan of over hoe die zich in de toekomst zou kunnen ontwikkelen (EASO, *Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report*, januari 2022, p. 9 (internetlink)). Verzoeker citeert vervolgens uit de EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan – Common Analysis and Guidance Note”*, april 2022, p. 45 en 49 (internetlink) waarin wordt gewezen op het feit dat de omvang van de veranderingen in Afghanistan nog steeds niet volledig met zekerheid en duidelijkheid kan beoordeeld worden. Verzoeker stelt dat verzoeker hier geen rekening mee heeft gehouden, niet heeft verwezen naar de gebrekkige betrouwbare bronnen en niet heeft gemotiveerd waarom zij van mening is dat zij wel over voldoende informatie beschikt om deze richtlijnen niet te volgen. Dit werd in het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 eveneens opgemerkt, zo benadrukt verzoeker. Verder wijst hij op een recente analyse van NANSSEN van 16 juni 2022, geschreven door dr. Femke Vogelaar, experte op het vlak van COI-kwaliteitsnormen met betrekking tot het gebruik van beleidslijnen van UNHCR en het EUAA in Afghaanse dossiers (F. Vogelaar, *Country of Origin Information: The Essential Foundation for Fair and Credible Guidance for Decision-making on International Protection Needs*, 2020, p. 280) en waaruit blijkt dat verwerende partij zich voornamelijk baseert op informatie van EUAA/EASO die in feite verouderd is, onvolledig en minder neutraal. Deze experte komt tot de conclusie dat meer gewicht moet worden toegekend aan de UNHCR richtlijnen nu de richtlijnen van EUAA zijn gebaseerd op verouderde informatie. Verder is er volgens deze experte sprake van een zekere vooringenomenheid bij de EU-lidstaten bij het ontwikkelen van EASO/EUAA-richtlijnen. Zij stelt dat de meest recente EUAA *“Country Guidance”*, waar verwerende partij meermaals naar verwijst, dateert van 22 april 2022, maar slechts landeninformatie bevat die betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 hebben plaatsgevonden, wat doet vermoeden dat er moeilijk van een actuele en relevante update sprake kan zijn. Verzoeker citeert vervolgens uitvoerig NANSSEN, NANSSEN NOTE 2 – 22. Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers, 16 juni 2022, p. 17-24. Verzoeker besluit hieruit dat het UNHCR advies meer gewicht moet krijgen en dat de richtlijnen en *“Country Guidance”* van EUAA niet zomaar blindelings kan gevolgd worden wegens de gebrekkige, verouderde en weinig neutrale informatie waarop het zich baseert.

Wat de beoordeling van de nieuwe elementen in de bestreden beslissing betreft, wijst verzoeker er op dat hij andere vluchtmotieven dan de eerste keer heeft naar voor gebracht en volhardt in zijn verklaringen en de redenen waarom hij bij de eerste asielaanvraag niet de waarheid vertelde over zijn leeftijd, reisroute en zijn vluchtmotieven.

Verzoeker hekelt dat het onderzoek op basis van de nieuwe verklaringen enkel werd verricht onder het prisma van de asielaanvragen van zijn broers en stelt dat het eerste motief tegenstrijdig is want als er zelden gedwongen rekruteringen plaatsvinden wil dat niet zeggen dat de taliban *“immers”* over voldoende vrijwilligers beschikken en deze analyse werd niet *in concreto* gedaan. Verzoeker stelt dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de details te geven tijdens het interview bij de DVZ en dat de weigering dus uitsluitend lijkt gebaseerd te zijn op het gebrek aan geloofwaardigheid van de broers. Daaruit blijkt volgens verzoeker dat zijn tweede asielverzoek niet individueel werd onderzocht. Wat zijn eigen asielmotieven

betreft, blijkt volgens verzoeker duidelijk dat aangezien hij problemen met de Taliban heeft vermeld, de machtsovername zeker de vrees voor vervolging verhoogt. Hij benadrukt dat de twee broers van verzoeker België zijn ontvlucht en dat dit een belangrijk element is. Er is geen twijfel dat zij in het dorp Halimakhel in Tagab woonden, er wordt niet betwist dat verzoeker niet naar school ging en het wordt niet *“per se niet betwist door het CGVS dat de vader van verzoeker steeds levende was, zodat verzoeker, in een geval van terugkeer naar Afghanistan het familiehoofd zal worden”*. Onder verwijzing naar het UNHCR Handbook benadrukt verzoeker dat *“alle jongen van zijn familie naar Europa zijn ontvluchtte. Dit element toont een bijzonder kwetsbaar profiel in het hoofd van verzoeker, aangezien van de verantwoordelijkheden dat hij alleen zal moeten dragen in geval van terugkeer naar Afghanistan, maar toont ook dat aangezien meerdere leden van verzoeker zijn familie zijn vertrokken van het land en in een Westers land wonen sinds 9 à 3 jaren”*.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Hij wijst er vooreerst op dat hij naast de aanwezigheid van zijn broers in België en zijn lange asielprocedure die 2 jaar duurde, heeft verteld dat hij naar school gaat en dat hij een vriendin heeft. Verzoeker meent dat met de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing verwerende partij artikelen 48/6 § 1 en § 5 van de Vreemdelingenwet schendt. Hij wijst daartoe ten eerste opnieuw op het gebrek aan informatie en stelt vervolgens dat er wel degelijk sprake is van een toegeschreven vorm van verwestering die een risico op vervolging of ernstige schade tot gevolg kan hebben. Hij benadrukt dat het in deze belangrijk is dat het niet zozeer gaat over de vraag of men zich zelf verwesterd voelt maar wel hoe men door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de Taliban gepercipieerd zal worden na jarenlang weggeweest te zijn uit Afghanistan en in Europa verbleven te hebben.

Verzoeker houdt vooreerst een uitvoerig betoog over het begrip verwestering in de Afghaanse context. Hij stelt dat het begrip verwestering kan samengevat worden als enerzijds uiterlijke, waarneembare kenmerken en anderzijds aannemen van een mentaliteit, gewoonten, opvattingen en ideeën die zich uiten in een veranderd gedrag, beïnvloed door de Westerse, Europese cultuur na een (langdurig) verblijf in Europa en verwijst naar arrest nr. 228 243 van 30 oktober 2019 van de Raad waarin wordt erkend dat zelfs indien een verzoeker verklaart dat hij nog steeds gelovig is, dit geen afbreuk doet aan het feit dat hij door de Afghaanse gemeenschap en meer in het bijzonder de Taliban wel degelijk beschouwd kan worden als een afvallige. Er kan volgens verzoeker een onderscheid gemaakt worden tussen daadwerkelijke verwestering en gepercipieerde verwestering. Bij daadwerkelijke ‘verwestering’ bepaalt het Hof van Justitie dat de vrees voor vervolging van de verzoeker gegrond is zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. In geval van gepercipieerde verwestering volstaat het dat de kenmerken van ‘verwestering’ aan de verzoeker worden toegeschreven, zonder dat hij specifieke handelingen stelt die op een mate van ‘verwestering’ wijzen. Het kan gaan over triviale zaken, die worden toegeschreven aan een persoon louter op basis van een veronderstelling als gevolg van een verblijf in het Westen, *in casu* in Europa. De notie van gepercipieerde verwestering is in het geval van verzoeker van belang, zo stelt hij. Vervolgens verwijst verzoeker naar onderzoek van de experte Friederike Stahlman, Afghanistan experte en antropologe, die al jaren onderzoek doet naar de specifieke situatie van Afghanen die uit het Westen terugkeren naar Afghanistan en de basis vormt voor onder meer het OSAR rapport van maart 2021 (Zie OSAR, *Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*, 26 maart 2021; Friederike Stahlmann, *Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans*, Diakonie Deutschland, juni 2021, p. 3-4). Verzoeker betoogt dat uit haar onderzoek blijkt dat Afghaanse onderdanen die na een verblijf uit het buitenland terugkeren eenvoudig als verwesterd kunnen geïdentificeerd worden. De term *“qarb-zadeh”* in het Dari (letterlijk verwesterd) wordt volgens deze experte gebruikt om de spontane herkenning van terugkeerders te beschrijven, *“via verbale uitdrukking en emoties, oogcontact, een bepaalde houding en gebaren, en zelfs door sociale interacties. De duur van het verblijf in het Westen speelt hierbij eveneens een belangrijke rol: hoe langer men in het buitenland is geweest, hoe moeilijker het is om gedragsveranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen en deze aan te passen en hoe groter de kans is dat men ervan verdacht wordt ‘verwesterd’ te zijn.*

Volgens haar worden alle Afghanen die uit het Westen terugkeren er impliciet van verdacht zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levensstijl. Ze stelt eveneens dat een verblijf in Europa, alsook morele en religieuze twijfels die voortvloeien uit een te verwachten aanpassing aan het Europese alledaagse leven, voldoende zijn om verdacht te worden van afvalligheid van het islamitisch geloof. Zelfs als men erin zou slagen om te bewijzen dat men nog steeds de religieuze voorschriften naar behoren kan uitvoeren, kan men alsnog verdacht worden van ‘verwesterd’ te zijn, en dat op basis van eenvoudige aanwijzingen (zoals foto’s op sociale media) of zelfs geruchten: “...” (OSAR, p. 5-7). Verzoeker betoogt dat omdat de tekenen van verwestering soms erg subtiel zijn men deze niet altijd gemakkelijk kan verbergen om aan vervolging te ontsnappen. Uit het Westen terugkerende Afghanen zijn volgens dit

onderzoek gemakkelijk te herkennen en kunnen bij aankomst snel geïdentificeerd worden. Ook volgens de EUAA “Country Guidance” kunnen personen die als verwesterd beschouwd worden door hun gedrag, uiterlijk en geuite meningen als niet-Afghaans gezien worden. Verzoeker wijst vervolgens ook op oudere studies die reeds in dezelfde richting wezen (ASYLOS, *Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul*, augustus 2017, p. 40-42). Met betrekking tot de verwestering van verzoeker, argumenteert hij het volgende: *“In het geval van verzoeker moet ten eerste opgemerkt worden dat hij afkomstig is van een dorp, in het district Tagab, die voor een lange periode onder de controle van de Taliban werd geplaatst. Er moet hierbij voldoende rekening gehouden worden met het feit dat de Taliban er een enorm traditionele, religieuze en strikte ideologie op nahouden. Zoals geschreven is verzoeker op school geweest sinds zijn aankomst in België, hij heeft een vriendin, ect. Bovendien heeft verzoeker Afghanistan ondertussen bijna meer dan zes jaar geleden verlaten en is hij sinds zijn vertrek niet meer teruggekeerd en verblijft hij, sinds drie jaar, onafgebroken in België. Zoals eerder aan bod kwam, betwist verwerende partij de herkomst van verzoeker niet noch dat zijn twee broers in België verblijven. In dat opzicht is het vreemd dat verwerende partij stelt dat de Taliban enerzijds begrip toont voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen die niets te maken hebben met een angst voor de Taliban, maar dat er anderzijds een narratief ten aanzien van de ‘elite’ bestaat die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden en tegelijkertijd van oordeel is dat verzoeker geen specifiek profiel heeft waaruit een risico kan blijken. Men kan in dat verband ook aannemen dat Afghanen die afkomstig zijn van het platteland en niet van een stad, zoals verzoeker in casu, nog minder gewend zijn aan een liberale, ‘Westerse’ levensstijl, waar verzoeker intussen al enkele jaren aan blootgesteld wordt. Er kan dan ook vermoed worden dat zeker deze gebieden, onder controle van lokale Taliban, nog sterker onderhevig zijn aan een strikte toepassing van de extreem-conservatieve shariaregels. Dit gaat gepaard met het feit dat de (meerderheid van de) lokale bevolking er doordrongen is van deze extreem religieus-conservatieve ideeën, die verspreid worden via de lokale madrassa’s en moskeeën. Op basis hiervan is het niet onredelijk dat uit het Westen teruggekeerde Afghanen, zoals verzoeker, er een potentieel groter risico lopen dan iemand die naar een grote(re) stad of uit een buurland, zoals Pakistan of Iran, zou terugkeren. Verwerende partij betwist niet dat verzoeker uit ruraal, conservatief gebied afkomstig is en dat familieleden langs vaders kant betrokken waren bij de lokale Taliban-afdeling en er zelfs aan het hoofd van stonden. Er kan dus eveneens worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange periode in België op dergelijk jonge leeftijd, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert om als ‘verwesterd’ beschouwd te worden, zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd. Een sterke aanpassing aan de ‘Westerse’ waarden, cultuur en samenleving zal het voor verzoeker niet alleen bijzonder moeilijk maken om zich opnieuw te moeten aanpassen aan het Afghanistan van vandaag, maar, zal vooral ook het risico inhouden dat dit onmiddellijk en moeiteloos opgemerkt zal worden en hij door de lokale gemeenschap én de (lokale) Taliban zonder enige twijfel als ‘verwesterd’ beschouwd zal worden. Hoewel verwerende partij meent dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangehaald, hierbij zelf verwijzend naar een aantal risicobepalende omstandigheden, zijn er, verwijzend naar diezelfde factoren, wel degelijk verschillende elementen aanwezig in hoofde van verzoeker, waaronder: - het gebied van herkomst en de conservatieve, rurale omgeving, waarvan vermoed kan worden verzoeker zich hier nog moeilijk, of toch niet zonder problemen, zal aan kunnen aanpassen, na meer dan 6 jaar niet meer in Afghanistan geweest te zijn en door zijn specifieke, persoonlijke ontwikkeling hier in België; - de duur van het verblijf in een Westers land: het onafgebroken verblijf in België van ondertussen 3 jaar en het verblijf; - de zichtbaarheid van verzoeker als gevolg van gewend geraakt te zijn aan ‘het Westers leven’, onder meer aangetoond door zijn inburgering, economische en culturele integratie en participatie en aanpassing aan de lokale, regionale Westerse normen, waarden, gebruiken en gewoontes als gevolg hiervan.”*

In een tweede subonderdeel gaat verzoeker in op het risico voor personen die als verwesterd beschouwd worden. Verzoeker stelt vooreerst dat hoewel grondiger onderzoek vereist is, er op basis van de beschikbare informatie na de machtsovername door de Taliban redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat deze risico's vandaag nog steeds actueel zijn. Verzoeker stelt met betrekking tot zijn vervolgingsvrees dat reeds voor de machtsovername door de Taliban verschillende bronnen al wezen op het risico voor terugkerende Afghanen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep of toegeschreven politieke of religieuze overtuiging omwille van o.a. hun verblijf in het Westen. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad en UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan”*, 30 augustus 2018, p. 46-47. Verzoeker wijst vervolgens op de meest recente EUAA “Guidance Note” volgens dewelke de daden waaraan verwesterde personen blootgesteld worden, neerkomen op vervolging, bijvoorbeeld als gevolg van geweld door familieleden, de maatschappij en gewapende groepen. Hij citeert uit het OSAR rapport van 26 maart 2021 waaruit volgens verzoeker blijkt dat geweld tegen Afghanen die uit het Westen komen niet alleen frequent maar ook voorzienbaar is en zich bijzonder snel voordoet (OSAR, p. 8-9). Verder worden terugkerende Afghanen

ook het doelwit van hun familie en de brede Afghaanse bevolking. Zij kunnen ervan beschuldigd worden dat zij ongelovig zijn, waardoor ze gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden en het slachtoffer van soms dodelijk geweld. Verzoeker citeert vervolgens verschillende passages uit hetzelfde rapport waaruit blijkt dat het loutere contact met Europeanen tot geweld kan leiden, ongeacht de frequentie ervan; en het geweld tussen gemeenschappen verhoogd omwille van het ontbreken van lokale betrekkingen en de vijandigheid tegenover terugkeerders. Hieruit blijkt ook dat de loutere vlucht uit Afghanistan door de Taliban kan gezien worden als verraad, ongeacht de houding die terugkeerders aannemen tegenover hun beleid; dat ze slachtoffer kunnen worden van intra-familiaal geweld en dat terugkerende Afghanen een hoger risico lopen om gerekruteerd te worden door gewapende groeperingen. Verzoeker haalt ook onderzoek aan van Stahlmann van juni 2021 (Friederike Stahlmann, *Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans* (vertaling: Ervaringen en perspectieven van gedeporteerde Afghanen in de context van de huidige politieke en economische ontwikkelingen in Afghanistan), Diakonie Deutschland, juni 2021), waarin ook melding wordt gemaakt van het risico op geweld dat voortvloeit uit de vaak onbetaalde schulden gemaakt om de reis naar Europa te financieren en dat de veronderstelling dat terugkeerders uit Europa vermogend zijn, het risico op criminele aanvallen verhoogt.

Verzoeker meent dat de vervolgingsgronden politieke en religieuze overtuiging en het behoren tot een specifieke sociale groep van toepassing zijn op terugkerende Afghanen die als verwesterd worden gepercipieerd en dat ook in de EUAA "Guidance Note" deze drie gronden relevant worden geacht. Hij wijst er op dat het verlaten van Afghanistan omwille van problemen met de Taliban kan gepercipieerd worden als een daad van verzet; dat vele Afghanen in Europa hun geloof aan de kant hebben geschoven of op een laag pitje hebben gezet en dat jonge Afghanen beïnvloed kunnen worden door de Westerse cultuur en dat sommige van deze waarden zodanig fundamenteel zijn geworden voor hun identiteit dat zij moeilijk hun plaats kunnen terugvinden binnen de traditionele Afghaanse samenleving. Tenslotte verwijst verzoeker ook naar de analogie met het arrest "Sufi and Elmi" van het EHRM waarin het Hof benadrukte dat het risico nog groter was voor Somaliërs die lang genoeg uit het land zijn geweest om als verwesterd te worden beschouwd.

Vervolgens gaat verzoeker uitvoerig in op de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting in Afghanistan waarvan terugkeerders het slachtoffer kunnen worden en dat volgens verzoeker tot gevolg kan hebben dat zij in een situatie van extreme materiële deprivatie belanden, die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de minimumgrens van ernst van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet (als equivalent van artikel 3 EVRM) voldaan is. Verzoeker verwijst opnieuw naar het reeds geciteerde onderzoek van Stahlmann waarin zij stelde dat teruggestuurde Afghanen geen realistische kans hebben om in hun levensonderhoud te voorzien vanwege sociale uitsluiting en dat voor zij die geen sociaal of familiaal netwerk (meer) hebben, dat permanent in staat en bereid is om hen te ondersteunen, noch de kans om met een visum het land opnieuw te verlaten of de middelen om opnieuw te vluchten, de enige overlevingsstrategie er meestal in bestaat om zich bij gewapende groeperingen of criminele bendes aan te sluiten. Uit haar onderzoek blijkt volgens verzoeker ook dat gedeporteerden vaak uitdrukkelijk worden uitgesloten van sociale netwerken omdat ze hun familie met hun verwachtingen teleurstellen, als 'ongelovigen' of 'verwesterden' gestigmatiseerd worden en zelfs een veiligheidsrisico vormen. Volgens onderzoekers Schuster en Majidi wordt een persoon die terugkeert beschouwd als een mislukking en wordt de terugkeer gezien als een bewijs dat deze persoon zich aan criminaliteit heeft schuldig gemaakt of als een bewijs van luiheid (L. Schuster en N. Majidi, *Deportation Stigma and Re-migration*, *Journal of Ethnic and Migration Studies* 2015, (635) 635- 636. 635-652). Verzoeker wijst er ook op dat EUAA en OSAR ook opmerken dat stigmatisering en sociaal-maatschappelijk isolement deel uitmaken van de behandeling van terugkeerders uit het Westen, wat ook bevestigd wordt door oudere bronnen (ASYLOS, *Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*, augustus 2017, p. 41-46).

Verzoeker meent dat het stigma dat met terugkeer gepaard gaat, in de huidige omstandigheden des te pertinent lijkt te zijn nu ervan uitgegaan kan worden dat de door de Taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker teruggespoeld is op traditionele levens- en zienwijzen. Het is daarom niet uitgesloten dat met dit stigma sociaal maatschappelijke uitsluiting, verregaande discriminatie of zelfs onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing gepaard gaat. Hij meent dat dit minstens verder onderzocht moet worden in het licht van de veranderde omstandigheden en in het licht van de catastrofale gevolgen die de machtsovername door de Taliban heeft betekend voor de hiervoor al zeer precarie humanitaire situatie in Afghanistan, met o.a. een zo goed als volledig ingestorte Afghaanse economie en een ongeziene humanitaire crisis. Verzoeker zet daarop uiteen dat er actueel voldoende aanwijzingen zijn voor een gegronde vervolgingsvrees of het lijden van ernstige schade voor als verwesterd beschouwde personen en verwijst daarvoor naar UK Home Office, "Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban", april 2022, p. 9-10 en wijst er op dat de EUAA in de "Country Guidance" van april 2022 besluit dat ondanks de beperkte informatie, er voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de

Taliban er een zeer strikte naleving van de sharia op (zullen) nahouden, zoals uit publieke verklaringen van de Taliban blijkt (EUAA “Country Guidance”, p. 81). Hij wijst er verder op dat het beleid van de Taliban er op gericht is economische migratie te tolereren en illegale migratie naar het Westen te bestraffen en dat het nog niet duidelijk is welke straffen de Taliban voorziet voor het overtreden van deze regel, maar dat deze aankondiging verontrustend lijkt voor de terugkeer van personen die het land op illegale wijze verlaten hebben.

Hij betoogt inzake de risico's in geval van terugkeer verder als volgt: *“Bovendien zullen de Taliban in geval van terugkeer onvermijdelijk te weten komen dat verzoeker in het Westen verbleven heeft. Verzoeker verliet Afghanistan namelijk zonder dat hij een Afgaans paspoort had op het moment van zijn vertrek. Indien hij nu zou moeten terugreizen naar Afghanistan, zal dit ofwel met een door de ambassade afgeleverd Afgaans paspoort zijn ofwel met een laissez-passer (afgeleverd door diezelfde ambassade of door de Belgische overheid), hetgeen hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraadt. Indien verzoeker met het vliegtuig zou reizen, zal daarnaast ook zijn vliegticket een indicatie zijn van zijn verblijf in het Westen. Bij aankomst in de door de Taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul, is het eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om de herkomst van verzoeker te achterhalen. Ook indien hij over land zou reizen in Afghanistan, dreigt hij bij checkpoints aan een controle onderworpen te worden en kunnen de stempels in zijn paspoort of laissez-passer zijn verblijf in het Westen verraden. Daarbij komt dan nog dat verzoeker niet één controle van de Taliban zal moeten passeren, maar verschillende, zowel op de luchthaven, als tijdens zijn verdere reis naar zijn regio van herkomst. Hierdoor loopt verzoeker extra risico om opgemerkt te worden door de Taliban, niet alleen in geval van een identiteitscontrole, maar ook na een eenvoudige ondervraging waarmee gemakkelijk ontdekt kan worden dat hij in het Westen verbleven heeft (zoals eerder werd uiteengezet). De landsgrenzen worden namelijk streng bewaakt door de Taliban en Afghanen worden streng gecontroleerd bij checkpoints van de Taliban.”* Verzoeker argumenteert dat het risico om als verwesterd te worden beschouwd aan controleposten nog groter is omdat de Taliban een strenge controle uitvoert door o.m. smartphones uit te pluizen. Verzoeker besluit dat gelet op uitgebreide en gedetailleerde informatie over het risico op vervolging, in het bijzonder door de Taliban, vóór het huidige regime en de beschikbare informatie sinds de machtsovername door de Taliban met betrekking tot het huidige, strikt conservatief-religieuze bewind; dus redelijkerwijs kan vermoed worden dat het risico op vervolging omwille van ‘verwestering’ nog steeds actueel en reëel is.

Tot besluit van dit onderdeel betoogt verzoeker dat verwerende partij heeft nagelaten op concrete wijze te onderzoeken of verzoeker in geval van terugkeer riskeert om als verwesterd beschouwd te worden, noch heeft het de reële risico's in dat geval onderzocht, hoewel het hier wel weet van had, getuige de motivering in de bestreden beslissing en de verwijzing naar een van de studies van Stahlmann. Verwerende partij heeft geen onderzoek verricht naar de gevolgen van het op jonge leeftijd migreren naar het Westen op de persoonlijke, sociale, culturele, religieuze en cognitieve ontwikkeling in dit ontwikkelingsstadium van verzoeker en heeft hier ook niet de huidige Afgaanse context na de machtsovername door de Taliban bij betrokken. Zij beperkt zich tot de stelling dat verzoeker zelf geen concrete elementen heeft aangebracht maar uit het voorgaande blijkt volgens verzoeker duidelijk dat deze elementen niet alleen impliciet aanwezig zijn, maar ook uit het profiel en het verzoek zelf blijken. Er zijn in hoofdte van verzoeker wel degelijk een aantal concrete risicobepalende factoren die kunnen doen besluiten dat hij in geval van terugkeer niet alleen als verwesterd zal beschouwd worden maar ook vervolgd dreigt te worden. Hij wijst op de verplichtingen die volgen uit artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet en benadrukt dat ook de EUAA stelt dat de situatie van personen die als ‘verwesterd’ beschouwd kunnen worden, beoordeeld moet worden in het licht van de recente machtsovername door de Taliban, waarbij men ook rekening moet houden met de individuele omstandigheden (zie eerder). Voorts moet volgens de EUAA, bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoeker aan vervolging blootgesteld zal worden, rekening gehouden worden met omstandigheden die van invloed zijn op dat risico, zoals verwerende partij zelf stelt en zoals eerder ook aan bod kwam (EU AA, Country Guidance, p. 22). Verzoeker wijst vervolgens naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022, waarin wordt gewezen op het feit dat het aangewezen kan zijn om verzoeker te horen om te onderzoeken of er mogelijk elementen zijn die kunnen wijzen op verwestering. Waar in de bestreden beslissing nog wordt gesteld dat indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban terugkerende Afghanen behandelt dit gemeld zou zijn, ziet verzoeker hierin nogmaals een bewijs van het gebrek aan grondig onderzoek. Er is immers amper voldoende actuele informatie over de actuele risico's in geval van terugkeer vanuit Europa sinds de machtsovername door de Taliban omdat er eenvoudigweg nog geen gedwongen noch vrijwillige terugkeer heeft plaatsgevonden vanuit Europa. De terugkeer vanuit de buurlanden van Afghanistan kan in dit verband niet relevant geacht worden nu migratiestromen van Afghanistan naar Iran of Pakistan en omgekeerd een traditioneel compleet verschillende betekenis hebben dan migratie van Afghanen die naar het Westen vluchten om er internationale bescherming te zoeken. Bovendien zijn het aangrenzende Iran en Pakistan eveneens islamitische republieken met een overwegend islamitische bevolking. Deze landen kunnen dus

allesbehalve als 'westers' beschouwd worden, waardoor een noodzakelijk onderscheid gemaakt moet worden tussen een terugkeer uit een 'westers' land en een terugkeer uit een buurland.

In een vierde onderdeel gaat verzoeker uitgebreid in op het onderzoek naar de socio-economische en humanitaire situatie in toepassing van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Ter inleiding herinnert verzoeker aan de analyse door de Raad in zijn arrest van 31 maart 2022 en betoogt verzoeker dat niets in de bestreden beslissing er op wijst dat verwerende partij rekening heeft gehouden met deze bevindingen en een grondig en volledig onderzoek heeft gevoerd naar de situatie in Afghanistan, rekening houdend met de bevindingen inzake het gebrek aan informatie en de rol van actoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet in de huidige precare humanitaire situatie. Verzoeker betoogt hierover als volgt: *"In tegenstelling tot deze zeer vage analyse van verwerende partij, die op basis van een ongefundeerd, partieel en onvolledig onderzoek tot de conclusie komt dat er geenszins kan besloten worden dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban, kan er integendeel wel degelijk besloten worden dat de huidige situatie overwegend kan toegeschreven worden aan de machtsovername door en opzettelijke of nalatige handelingen van de Taliban als actor in zin van artikel 48/5, waardoor deze wel onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet kan vallen. Afghanistan staat sinds augustus 2021 volledig onder de controle van een islamitische groepering en heeft niet langer een functionerende centrale regering. Doordat de Taliban, een nota bene door de internationale gemeenschap bestempelde terroristische organisatie en met verschillende hooggeplaatste leden op een VN-sanctielijst met geweld en op ondemocratische wijze de macht hebben overgenomen van de rechtmatige, democratisch verkozen en internationaal erkende Afghaanse regering, wordt deze feitelijke regering tot op vandaag niet officieel erkend door de internationale gemeenschap. Als gevolg van het feit dat deze regering niet erkend wordt door de internationale gemeenschap, worden Afghaanse financiële tegoeden en buitenlandse activa, ter waarde van enkele miljarden dollars, al maanden geblokkeerd en werden meerdere financiële sancties uitgevaardigd op basis van de op unanieme wijze aangenomen resolutie 2611 (2021) van de VN-Veiligheidsraad van 17 december 2021. Deze resolutie voorziet in de verlening van de sanctieregeling van resolutie 2255 (2015) tegen personen en entiteiten die reeds vóór resolutie 1988 (2011) aangeduid waren als Taliban-leden. De dramatische verslechtering in de humanitaire situatie van de Afghaanse bevolking, is in de eerste plaats het gevolg van het nemen van sancties ten aanzien van de Afghaanse de-factoregering, en het stopzetten van internationale hulp, zoals ook in Sufi en Elmi het geval was. Hoewel de internationale gemeenschap daarnaast wel inspanningen levert om humanitaire hulp te voorzien, wordt deze hulp ernstig belemmerd en schiet deze ruimschoots tekort. Het gebrek aan zowel toegekende als effectief uitgekeerde humanitaire hulp, het bevriezen van miljarden dollars aan tegoeden en andere financiële sancties zijn het rechtstreekse gevolg van de crisis die ontstaan is na de machtsovername door de feitelijke machthebbers. Hieruit volgt dat de precare humanitaire situatie, met o.a. een acute hongersnood tot gevolg, als gevolg van een gebrek aan humanitaire hulp en een compleet ingestorte economie, veroorzaakt werd door het feit dat de Taliban de macht met geweld hebben overgenomen, na de democratisch verkozen Afghaanse regering omver te werpen, en door geen enkel land ter wereld officieel erkend wordt als de legitieme regering van Afghanistan."*

Verzoeker argumenteert vervolgens, inzake de huidige situatie, dat uit de informatie in het verzoekschrift voldoende blijkt dat de Taliban zelf aan de basis ligt van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie. Hij citeert onder meer recente cijfers van het World Food Program van juni 2022 waaruit blijkt dat naar schatting bijna 19 miljoen mensen – bijna de helft van de bevolking – geconfronteerd worden met acute voedselonzeekerheid tussen juni en november 2022, waarvan 6 miljoen zich al in een noodsituatie bevinden en 13 miljoen Afghanen in crisissituatie. Bovendien lopen 4,7 miljoen kinderen, zwangere vrouwen en vrouwen die borstvoeding geven in 2022 het risico acuut ondervoed te raken. Meer dan 1 miljoen kinderen zijn op dit moment al acuut ondervoed.

Alle 34 provincies kampen met crisis- of noodniveaus van acute voedselonzeekerheid. Volgens de meest recente update van het WFP kampt 92 procent van de Afghaanse bevolking met onvoldoende voedselconsumptie, terwijl bijna 60 procent van de huishoudens zijn toevlucht neemt tot overlevingsstrategieën op crisisniveau om rond te komen. Slechts een kwart (24%) van de bevolking ontvangt humanitaire voedselhulp, wat wel een stijging betekent ten opzichte van januari 2022, toen slechts 14 procent van de bevolking humanitaire hulp ontving. Meer dan 85% van de huishoudens die voorheen een inkomen hadden, meldden geen enkel inkomen te hebben ontvangen gedurende de maand februari 2022 (WFP, *WFP Afghanistan Situation Report*, 1 april 2022). Volgens UNICEF dreigt een miljoen kinderen in Afghanistan te overlijden aan ernstige acute ondervoeding als ze geen toegang krijgen tot levensreddende behandeling en naar schatting 3,2 miljoen kinderen onder de vijf jaar zal tegen het einde van het jaar aan acute ondervoeding lijden en zullen 14 miljoen kinderen te maken krijgen met levensbedreigende honger (UNICEF, *One million children at risk of dying from starvation in Afghanistan within weeks* – UNICEF, 2 december 2021). Hij wijst er verder op dat volgens het International Rescue Committee de snelheid van de economische ineenstorting van Afghanistan ongezien is en worden, met

elke week die voorbijgaat, meer Afghanen gedwongen om hun toevlucht te nemen tot onvoorstelbare overlevingsmechanismen, zoals het uithuwelijken van jonge dochters, kinderen van school halen om te werken, organen verkopen, maaltijden overslaan of hoge schulden aangaan (International Rescue Committee, *Afghans forced to extreme measures to survive unprecedented economic freefall; IRC calls for bold commitments at tomorrow's pledging conference*, 30 maart 2022). Verzoeker betoogt vervolgens dat de huidige situatie overwegend beïnvloed is door en het gevolg is van gedragingen van de Taliban. Verzoeker meent dat de machtsovername door de Taliban wel degelijk ernstige gevolgen heeft gehad voor de actuele situatie, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande precaire humanitaire situatie voor de machtsovername door de Taliban maar sindsdien volledig ontspoord is. De in het verzoekschrift bijgebrachte informatie documenteert de economische en humanitaire gevolgen sinds de machtsovername door de Taliban als reactie van de internationale gemeenschap op het ondemocratische en gewelddadige gedrag van een extremistische rebellenorganisatie die ervoor bekend staat het niet nauw te nemen met de universele mensenrechten. Verzoeker wijst op de bevrozing van ongeveer 10 miljard dollar aan tegoeden van de Afghaanse centrale bank als gevolg van internationale sancties en op het feit dat de tot nog toe toegekende, verzekerde en verleende humanitaire hulp voorwaardelijk en gebrekkig is en onderhevig aan restricties die het directe resultaat zijn van het feit dat de Afghaanse de facto-regering niet erkend wordt door de internationale gemeenschap. Hij wijst op de analyse door Human Rights Watch dat de opgelegde economische financiële en bancaire restricties extreme hongersnood tot gevolg hebben (Human Rights Watch, *Biden Seeks to Seize Afghanistan's Assets*, 11 February 2022). Verzoeker haalt vervolgens de inzamelingsactie aan die door de VN werd gelanceerd begin januari 2022 met het doel 4 miljard dollar op te halen maar die na de donorconferentie van 31 maart 2022 maar 2,4 miljard dollar bleek op te brengen (Islamic Relief, *Millions of lives at risk as Afghanistan Conference falls short*, 31 maart 2022). Uiteindelijk besliste president Biden ongeveer 3,5 miljard dollar toe te kennen voor humanitaire hulp aan het Afghaanse volk maar dit betekent volgens verzoeker niet dat deze tegoeden onmiddellijk inzetbaar zijn. Volgens Human Rights Watch heeft Afghanistan dringend behoefte aan een goed functionerend bankstelsel om de crisis aan te pakken omdat het voor de Afghaanse Centrale Bank door de restricties het nog steeds onmogelijk is om grote transacties uit te voeren of geld op te nemen. Zelfs de VN is niet staan om haar eigen middelen in Afghanistan aan te wenden omdat zij hier eenvoudigweg niet aankan (TOLONews, *UN Cannot Access Aid Money in Afghan Banks: UNDP*, 4 februari 2022). Hoewel er uitzonderingsregimes zijn ingesteld door middel van een resolutie van de VN-Veiligheidsraad, dat nog steeds wordt gekenmerkt door ernstige beperkingen is er nog steeds een groot tekort aan cash geld, dat nochtans noodzakelijk is voor humanitaire organisaties om hun activiteiten te kunnen uitvoeren in de praktijk (IPI, *While Afghans Wait, States and Banks Decrypt the Humanitarian Exception in the Taliban Sanctions Regime*, 14 april 2022). UNHCR en WFP kampen zelf met financieringstekorten, zo betoogt verzoeker nog en andere bronnen, zoals de International Council of Voluntary Agencies bevestigen dat het huidige uitzonderingssysteem gekenmerkt wordt door een ernstig gebrek aan efficiëntie en doeltreffendheid en uit dit rapport kan volgens verzoeker eveneens de Taliba door de aard van de organisatie en hun activiteiten zelf het voorwerp uitmaken van een sanctieregime (ICVA, *Between a Rock and a Hard Place – Multifaceted Challenges of Responders Dealing with Afghanistan's Humanitarian Crisis: A Report on the Perspectives of National NGOs*, p. 4, 15-18 en 21-22). Verzoeker citeert nog uit een rapport van Human Rights Watch en stelt dat volgens deze organisatie de huidige crisis vooral een economische crisis is die haar oorsprong vindt in de opgelegde financiële en economische sancties en beperkingen, die ondanks versoepelingen door onderliggende factoren blijven doorwerken en het herstel bemoeilijken (Human Rights Watch, *Afghanistan: Hunger Crisis Has Economic Roots*, 1 maart 2022). In een recentere oproep van Human Rights Watch wijst deze organisatie nogmaals op de sterke verwevenheid van de humanitaire crisis en het streven van de Taliban naar erkenning en legitimiteit nu zij deze humanitaire crisis gebruikt om internationale erkenning na te streven (Human Rights Watch, *Afghanistan Remains an Open Wound*, 17 mei 2022). Verzoeker verwijst tenslotte nog naar de reactie van de Wereldbank op de beslissing van de Taliban om meisjes toch niet naar school te laten gaan (Foreign Policy, *World Bank Freeze Leaves Afghanistan Bracing for Economic Impact*, 1 april 2022), waarbij vier projecten werden opgeschort en beklemtoond werd dat internationale donoren terughoudend zijn om financiële steun te verlenen aan de niet-erkende Afghaanse regering. Verzoeker besluit dat de huidige precaire humanitaire situatie net zoals in Sufi en Elmi het gevolg is van gedragingen van een religieus-conservatieve, islamitische organisatie die de illegale de facto controle heeft verworven over het grondgebied. Dat een combinatie van factoren aan de basis ligt van de omvang van de huidige crisis kan uiteraard niet ontkend worden, net zomin als dat deze crisis zelf niet zo erg zou geweest zijn als er wel bereidheid had bestaan vanuit de internationale gemeenschap om de Afghaanse regering te hulp te schieten, als deze niet zelf de situatie zou ontworcht hebbe door haar ondemocratisch en gewelddadig beleid. Verzoeker besluit dat de huidige situatie in Afghanistan, hoewel niet-uitsluitend, overwegend door de gedragingen van de Taliban als actor veroorzaakt wordt, waardoor deze onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

In een vijfde middelonderdeel gaat verzoeker kort in op de actuele veiligheidssituatie en citeert in dit verband punt 4.4.17 van het arrest van de Raad van 31 maart 2022.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het bewijs kosteloze rechtsbijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Nota verwerende partij

3.1. Verwerende partij legt op 4 augustus 2022 een Nota verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure neer waarin zij antwoordt op de middelen in het verzoekschrift en vaststelt dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de documenten die verzoeker heeft neergelegd bij de DVZ en deze vervolgens inhoudelijk bespreekt.

3.2. Door middel van een brief van 24 mei 2022 maakt verzoeker uitdrukkelijk bezwaar tegen de vraag tot behandeling van het beroep via een louter schriftelijke procedure.

4. Aanvullende Nota's

4.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 5 oktober 2010 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

4.2. Verzoeker legt een aanvullende nota van 18 oktober 2022 neer waarin volgende stukken worden bijgebracht met betrekking tot zijn verwestering:

1. Foto's van verzoeker op school;
2. Brief/Attest van de heer O.B., sociaal assistent van verzoeker, dd. 18/10/2022. Foto van de verzoeker met zijn vriendin en de vader van zijn vriendin;
3. Foto's van verzoeker en zijn vriendin;
4. Foto van verzoeker met zijn vriendin en met de vader van zijn vriendin;
5. Attest van de school van verzoeker.

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p.95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

5.2. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van deze Richtlijn geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat. De Raad dient rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan deze bepaling van het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

De formulering van artikel 40 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn) bevat geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek.

In zijn arrest LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek “om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet” (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36). Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn “*teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet*” (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het Hof wijst er verder op dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn wijst het Hof uitdrukkelijk op overweging 36 van deze richtlijn waaruit blijkt dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat wordt ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *“de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd”* (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt.50). De uitlegging die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, zou volgens het Hof verder gaan dan noodzakelijk is om de eerbiediging van het beginsel van het gezag van gewijsde te waarborgen en zou afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punten 43 en 44).

De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moeten, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn) en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld dat: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt 62).

5.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.4. Beoordeling van de nieuwe elementen

5.4.1. Het volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend op 2 augustus 2021 en dus kort voor de machtsovername door de taliban. Verzoeker werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 september 2021 kort na de machtsovername door de taliban. In het verzoekschrift voert verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan omwille van toegeschreven verwestering. Hij zet uiteen dat hierbij rekening moet worden gehouden met het feit dat hij afkomstig is van een dorp in het district Tagab dat gedurende lange tijd onder controle werd geplaatst van de taliban; dat hij Afghanistan ongeveer zes jaar geleden heeft verlaten, dat hij sinds zijn aankomst in België school heeft gelopen en hier een vriendin heeft. Verzoeker meent dat, gelet op zijn lange verblijf in Europa en België kan aangenomen worden dat hij op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert om als verwesterd beschouwd te worden. Dit zijn volgens verzoeker risicobepalende factoren die verwerende partij heeft nagelaten in overweging te nemen bij de beoordeling van zijn volgend verzoek.

Verzoeker legt bij de indiening van zijn volgend verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: (1) een kopie van het paspoort van zijn broer H., (2) een kopie van het Bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister van zijn broer H. afgegeven op 17 mei 2021 en geldig tot 17 mei 2026, (3) een kopie van het Bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister van zijn broer K.M. afgegeven op 26 februari 2019 en geldig tot 26 februari 2024, (4) een attest van de directrice van het Institut Saint-Joseph, Trois-Ponts van 1 maart 2021 waarin wordt vermeld dat verzoeker is ingeschreven in deze onderwijsinstelling in de afdeling Dispositif d'Accueil et de Scolarité pour les Primo-Arrivants (DASPA) en een modelleerling is, (5) een attest van inschrijving in de afdeling DASPA sinds 7 januari 2020 en het feit dat hij de DASPA klas regelmatig bijwoonde in 2020-2021 van 26 mei 2021, (6) een brief van het Maison des Jeunes MJ 23 van 19 maart 2021 waarin wordt bevestigd dat verzoeker regelmatig op de vereniging aanwezig is en deelneemt aan activiteiten, (7) een attest van de Service Scolarité van het Fedasil Opvangcentrum van Bovigny van 18 augustus 2021 waarin wordt bevestigd dat verzoeker er verblijft sinds 2 december 2019, dat hij is ingeschreven in de DASPA-klas in het Institut Saint-Joseph in Trois Ponts en dat hij een studentencontract heeft gekregen voor de maand juli in het Center Parc in Vielsalm en voor de maand augustus in de gemeentelijke administratie van Vielsalm, (8) een brief van het Croix-Rouge de Belgique van 6 april 2021 aan A.A.S. met het referentienummer van zijn dossier bij deze organisatie en de bevestiging dat een tracingsverzoek zal worden verstuurd naar het Afghaanse Rode Kruis; een tracingsverzoek met betrekking tot zijn jongste broer naar het Iraanse Rode Kruis en een tracingsverzoek met betrekking tot zijn oudere broer naar het Duitse Rode Kruis en (9) een brief aan K.M.S. van 14 april 2021 van het Croix-Rouge de Belgique waarin aan deze persoon wordt gemeld dat verzoeker verklaart zijn broer te zijn.

Waar in de bestreden beslissing een gebrek aan medewerking wordt verweten, zonder op enigerlei wijze rekening te houden met de talrijke door hem neergelegde documenten, waaronder documenten die nog niet werden beoordeeld in het kader van de vorige procedure en waarvan sommige dateren van na het arrest van de Raad in het kader van het vorig verzoek, kan dit niet worden bijgetreden.

Verder stelt de Raad vast dat de geloofwaardigheid van zijn relaas in de bestreden beslissing betwist wordt op basis van de verklaringen van zijn broers, aan wie subsidiaire bescherming werd verleend, maar verklaart verzoeker zowel tijdens het eerste verzoek als in het kader van zijn volgend verzoek, dat hij afkomstig is uit Hamikhel in het district Kapisa in Afghanistan. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers nood aan internationale bescherming werd beoordeeld ten aanzien van zijn verklaarde regio van herkomst, Kapisa in Afghanistan. In de nota van de verwerende partij wordt gewezen op het feit dat verzoeker zijn personalia wijzigt en geen enkel document neerlegt ter staving van zijn identiteit, achtergrond en leeftijd en dat de documenten met betrekking tot zijn broers reeds werden beoordeeld door de Raad in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en oordeelde dat verzoeker geen zicht bood op zijn identiteit en zijn recente herkomst uit Afghanistan niet aannemelijk maakte en dat de documenten met betrekking tot zijn broers enkel hun identiteit bewijzen, maar wordt als dusdanig evenmin in twijfel getrokken dat verzoeker afkomstig is uit Afghanistan. In dit verband stelt de Raad vast dat ook in de nota van verwerende partij wordt geargumenteed met betrekking tot verzoekers verwestering in het licht van terugkeer naar Afghanistan. Ook ter terechtzitting, waar verwerende partij zich naar de wijsheid schikt wat verzoekers verwestering betreft, wordt verzoekers herkomst uit Afghanistan niet betwist. Verder liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker een andere nationaliteit zou bezitten. Uit het geheel van elementen die in het kader van de huidige procedure voorliggen blijkt dat verzoekers nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan.

Zoals aangehaald in het verzoekschrift heeft verzoeker toegelicht waarom hij in het kader van zijn vorig verzoek niet de waarheid heeft verteld over zijn vluchtrelaas, leeftijd en reisroute. Hoewel verzoeker verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en het louter verwijzen naar adviezen van anderen als dusdanig geen verschoning biedt, wijst de Raad er op dat het loutere gegeven dat verzoeker zijn vluchtrelaas aanpast, de asielinstanties niet ontslaat van de verplichting om een toekomstgerichte beoordeling te maken van verzoekers vrees voor vervolging en dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie in Afghanistan ingrijpend is gewijzigd na het arrest van de Raad van 16 juli 2021 als gevolg van de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

5.4.2. Zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift blijkt uit de verklaring volgend verzoek, gedateerd op 3 september 2021 en dus ongeveer veertien dagen na de machtsovername door de taliban, dat hij bij de indiening van zijn volgend verzoek reeds verklaarde naar school te gaan in Trois Ponts en dat hij een vriendin heeft, dat zij ook in Gouvry woont en dat zij anderhalf jaar een relatie hebben (verklaring volgend verzoek, punten 11 en 13). In het verzoekschrift bespreekt verzoeker uitvoerig landeninformatie met betrekking tot de risico's voor personen uit Afghanistan die na een periode in het buitenland verbleven te hebben terugkeren en die verwesterd zijn of als dusdanig gepercipieerd worden, de gronden voor vervolging in de vluchtelingendefinitie die hierop van toepassing zijn en de specifieke elementen en omstandigheden van verzoeker die hierbij in aanmerking worden genomen. Door middel van een aanvullende nota legt verzoeker daags voor de terechtzitting nog een aantal documenten neer ter staving van zijn aangevoerde vrees om als verwesterd te worden gepercipieerd, waaronder foto's van verzoeker met zijn vriendin en de familie van zijn vriendin (aanvullende nota verzoeker, stukken 2 en 3) en drie documenten met betrekking tot de opleiding die verzoeker volgt.

5.4.3. In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer : - leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en - de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"*. Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89). Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd.

Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het

slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt. *In casu* besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. De Raad verwijst hiervoor naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 2 en 3 van dit arrest. Hieruit blijkt het volgende.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd.

De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten,

waaronder “een afzonderlijk departement binnen Kaboel”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesies” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46).

Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er

een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *Afghanistan Guidance Note* van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA “Guidance Note” van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om te worden beschouwd als verwesterd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4). Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor de verzoekende partij om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moet worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van Afghanen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Guidance*, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in oktober 2019 in België is toegekomen en dus reeds drie jaar in België verblijft. Uit de documenten die verzoeker bij de indiening van zijn volgend verzoek en bij aanvullende nota neerlegt, blijkt verder dat hij onmiddellijk na zijn aankomst in België zich heeft ingeschreven in het Institut Saint-Joseph in Trois-Ponts in de sectie “*Dispositif d’Accueil et de Scolarité pour les Primo-Arrivants (DASPA)*”. In het attest van de directrice van deze school van 1 maart 2021 wordt verzoeker omschreven als een modelleerling die zich steeds respectvol toont en leergierig is.

De attesten van dezelfde school van 26 mei 2021 en het attest van de “*service scolarité*” van Fedasil van 18 augustus 2021 bevestigen dat hij de lessen regelmatig heeft gevolgd en daarbij zeer gemotiveerd was. In het attest van Fedasil wordt verder bevestigd dat de integratieraad op 29 april 2021 heeft beslist verzoeker toe te laten tot een 4e jaar naar zijn keuze en dat hij contracten heeft gekregen voor studentenarbeid in juli en augustus 2021 in Center Parcs Vielsalm en de gemeente administratie in Vielsalm. Verzoeker licht ter terechtzitting toe dat hij momenteel het 5^e jaar beroepsopleiding restaurateur in de hotelschool van Trois-Ponts volgt, en in het kader van deze opleiding een stage deed in een brasserie. Hij verklaart ook een relatie te hebben met een Belgisch meisje. Ter staving legt verzoeker bij aanvullende nota een recent attest van het Institut Saint-Joseph in Trois-Ponts neer van 14 oktober 2022, alsook een aantal foto’s van verzoeker met zijn vriendin en haar vader. Verzoeker is verder ook actief in het Maison des Jeunes MJ 23 in Gouvy, waar hij, blijkens het attest van de coördinatrice van deze vereniging van 19 maart 2021 een gewaardeerd deelnemer is aan activiteiten ook vaak de jonge asielzoekers die deelnemen aan activiteiten wegwijs maakt. Verzoeker spreekt zeer goed Frans, wat ook uitdrukkelijk bevestigd wordt in het attest van het Fedasil Opvangcentrum van 18 oktober 2022 en waarin verder gesteld wordt dat verzoeker een vertrouwenspersoon is voor de meest kwetsbare bewoners in het centrum. Uit dit alles blijkt dat verzoeker al geruime tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en zich heeft laten leiden door de hier geldende waarden en vrijwillig heeft gekozen voor een opleiding in de horeca en bijgevolg functioneert in een omgeving die als problematisch wordt ervaren in de streng conservatieve visie van de taliban en dat hij, mede gelet op zijn relatie met een niet-moslim meisje, de regels van de islam niet strikt interpreteert. Zoals reeds aangehaald stelt verwerende partij stelt ter terechtzitting zich te schikken naar de wijsheid van de Raad met betrekking tot de aangevoerde verwestering van verzoeker.

De Raad is van oordeel, het geheel van bovenstaande elementen en de toelichting van verzoeker ter terechtzitting in overweging genomen, dat verzoeker terecht aanvoert dat hij op dermate ingrijpende wijze geconformeerd is aan een Westerse liberale levensstijl dat hij, in geval van terugkeer als verwesterd zal beschouwd worden en dat de aanpassing aan de Westerse waarden en cultuur het voor verzoeker bijzonder moeilijk maakt om zich opnieuw aan te passen aan de normen en waarden die actueel de Afghaanse samenleving na de machtsovername door de taliban kenmerken. Er kan *in casu* gelet op het geheel van voorgaande elementen, eveneens aangenomen worden dat verzoeker zich intussen

fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft eigen gemaakt die raken aan zijn identiteit en morele integriteit.

De omstandigheid dat verzoeker geen identiteitsdocumenten voorlegt en er onduidelijkheid blijft bestaan over verzoekers regio van herkomst in Afghanistan doet hier geen afbreuk aan. Ongeacht waar of in welke regio in Afghanistan hij voordien verbleef en ook indien hij voordien met de toen geldende religieuze voorschriften bekend was, blijven de voorgaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers verwestering gelden. Van verzoeker kan in deze omstandigheden, mede gelet op de verstrenging van de voorschriften onder het talibanbewind, niet worden verlangd dat hij de westerse normen en waarden die hij zich heeft eigen gemaakt en raken aan zijn identiteit en morele integriteit blijvend verbergt en zich opnieuw kan aanpassen aan de huidige geldende voorschriften. Gelet op de nieuwe situatie die is ontstaan ingevolge de machtsovername door de taliban, kan het ontbreken van een identiteitsdocument in hoofde van verzoeker in de huidige omstandigheden, als dusdanig de verlening van internationale bescherming niet in de weg staan, nu niet redelijkerwijze van verzoeker in zijn individuele situatie kan verwacht worden dat hij dergelijk document zou kunnen verkrijgen in de huidige omstandigheden (EASO, *Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System*, Judicial Analysis, 2018, p. 50).

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar - Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Daarbij wordt in het bijzonder gewezen op het feit dat hij al drie jaar in België leeft en er vrijwillig heeft gekozen voor een opleiding in de horeca; hij in België een relatie heeft met een niet-moslim meisje; het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap nu hij door zijn specifieke activiteiten in België en reeds ver doorgedreven integratie minstens als verwesterd dreigt beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze van hem niet verwacht kan worden dat hij zich opnieuw kan conformeren aan de actueel geldende gebruiken en normen in Afghanistan.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker dient rekening te worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden uitgevaardigd zijn zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken.

Er dient voornamelijk rekening te worden gehouden met de informatie dat personen, die als 'verwesterd' worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een (toegedichte) verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Daarenboven is er in hoofde van de verzoeker geen sprake van perceptie, maar heeft hij zich daadwerkelijk westerse normen en waarden eigen gemaakt waarvan men redelijkerwijs niet van hem mag verwachten dat hij die op duurzame wijze verbergt.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

De Raad treedt immers, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *Country Guidance* (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance*" concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht, die de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhogen. Beide partijen hebben in het kader van de onderhavige procedure voldoende elementen en landeninformatie bijgebracht om de Raad, toe te laten een onderzoek ten gronde te voeren van verzoekers nood aan internationale bescherming en hebben hun argumenten ter zake kunnen laten gelden.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET